

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120214191
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6120214191.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XX/A, t.č. bytom E. XXX, zastúpená: JUDr. Milan Ficek, advokát s.r.o., so sídlom Žilinská 14, Bratislava, IČO: 47 232 757, proti žalovanému: LACKI, s.r.o., IČO: 45 473 633, so sídlom Váhovce 836, o zaplatenie 21.500,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 26. októbra 2021, č.k. 8Csp/101/2020-106, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobkyni 21.500,- eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 6.000,- eur od 23.07.2019 do zaplatenia, zo sumy 11.500,- eur od 23.07.2019 do zaplatenia, a zo sumy 4.000,- eur od 23.07.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 517 ods. 2, § 657 Občianskeho zákonníka, ako aj § 708 ods. 1 a § 709 ods. 2 Obchodného zákonníka, keď z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobkyňa poskytla žalovanému pôžičky, ktorých výsledná suma bola 21.500,- eur. Dňa 29.06.2017 poskytla žalovanému pôžičku vo výške 6.000,- eur na úhradu faktúr za nákup strojov do prevádzky žalovaného na základe faktúry č. 2017/249 zo dňa 28.06.2017 a faktúry č. 2017/250 zo dňa 29.06.2017. Faktúry boli vystavené F. G. – GASTROCENTER na sumu 5.807,70 eur a 39,94 eur. Z výpisu z účtu žalovaného vyplýva, že žalobkyňa dňa 30.06.2017 poukázala na účet žalovaného sumu 6.000,- eur. Dňa 09.04.2018 poskytla žalobkyňa žalovanému pôžičku vo výške 11.500,- eur na uhradenie akontácie za nákup motorového vozidla. O tejto skutočnosti svedčí výpis F. C. zo dňa 09.04.2018, z ktorého vyplýva, že prostredníctvom internet bankingu bola na účet žalovaného zaslaná suma 11.500,- eur, pričom je uvedený účel – akontácia 30%, spracovateľský poplatok, prihlásenie vozidla, fólie, gummy. Dňa 27.04.2018 poskytla žalobkyňa žalovanému pôžičku vo výške 4.000,- eur, o čom svedčí výpis F. C. zo dňa 27.04.2018, z ktorého vyplýva, že prostredníctvom internet bankingu žalobkyňa na účet žalovaného zaslala sumu 4.000,- eur na úhradu jeho dlhov na sociálnom poistení, dlhu na dani, za znalecký posudok. Listom zo dňa 17.07.2019 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie pôžičiek najneskôr do 7 dní po doručení výzvy. Žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobkyne, práve naopak, v podanom odpore uviedol, že pohľadávku žalobkyne voči nemu započítava voči svojej pohľadávke, ktorú má voči žalobkyni. Z tohto jeho tvrdenia jednoznačne vyplýva, že si bol a je vedomý svojho záväzku

voči žalobkyni titulom pôžičky. Žalovaný tvrdil, že na účte žalobkyni sa jednalo o spoločné finančné prostriedky, ktoré mal konateľ žalovaného spolu so žalobkyňou. Žalovaná strana si počas celého konania zamieňala pojmy žalovaný ako právnický subjekt LACKI, s.r.o., s osobou konateľa a spoločníka žalovaného. Z dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa je jediným majiteľom účtu, z ktorého boli zasielané peniaze na účet žalovaného. Bežný účet nebol zriadený spoločne pre žalobkyňu a konateľa žalovaného a vlastníkom účtu, z ktorého bola poskytnutá pôžička, bola žalobkyňa a súčasne táto bola vlastníkom peňazí na tomto účte. V spore bolo preukázané, že žalobkyňa je aktívne legitimovaná, nakoľko na základe pôžičky poskytla vlastné finančné prostriedky žalovanému. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. súd žalobkyni priznal i úrok z omeškania od 23.07.2019, nakoľko žalovaný bol vyzvaný na vrátenie dlhu a bola mu poskytnutá lehota, pričom od 23.07.2019 bol v omeškani. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V bode 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie konštatuje, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa žalovanému poskytla pôžičky v celkovej výške 21.500,- eur, ktorý záver odôvodnil súd tým, že žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobkyne a teda tieto skutkové tvrdenia žalobkyne považoval súd v zmysle § 150 ods. 1 CSP za nesporné, a preto z nich vo svojom rozhodnutí vychádzal. Odvolateľ namietal nesprávnosť tohto záveru, keďže je v rozpore so skutkovými tvrdeniami žalovaného prezentovanými v konaní. Už v písomnom vyjadrení zo dňa 29.08.2020 žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne uviedol, že nie je pravdou, že žalobkyňa mala žalovanému poskytnúť pôžičky v celkovej výške 21.500,- eur a tiež uviedol, že žalobkyňa týmto peňažným plnením plnila dlh, ktorý mala voči konateľovi žalovaného – H. I. z titulu zadržovania časti kúpnej ceny patriacej konateľovi žalovaného za predaj bytu č. 405-E, nachádzajúcim sa v k.ú. J., zapísanom na LV č. XXXX, na svojom účte. Z uvedeného je zrejmé, že poprel skutkové tvrdenia žalobkyne čo do právneho dôvodu prevodu súm vo výške 6.000,- eur, 11.500,- eur a 4.000,- eur z účtu žalobkyne na účet žalovaného, a keďže k popretým skutkovým tvrdeniam žalobkyne uviedol aj vlastné skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, jednalo sa z jeho strany o účinné popretie skutkových tvrdení žalobkyne. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď v napadnutom rozsudku vychádzal zo skutkových tvrdení žalobkyne, ako z tvrdení v konaní nesporných. V dôsledku tohto nesprávneho právneho posúdenia sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal a nevysporiadal s rozhodnými skutkovými tvrdeniami žalovaného tvoriacimi jeho procesnú obranu, podľa ktorých žalobkyňa žalovanému žiadne pôžičky neposkytla, ale plneniami na účet žalovaného len plnila vlastný dlh, ktorý mala voči konateľovi žalovaného, existenciu ktorého žalovaný v konaní preukazoval kúpnu zmluvou zo dňa 10.07.2017. Žalobkyňa na svojom účte zadržovala časť kúpnej ceny z predaja bytu patriacemu konateľovi žalovaného, pričom existenciu tohto dlhu žalovaný preukazoval tiež čestným prehlásením, ktoré žalobkyňa vystavila konateľovi žalovaného v deň uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy, v ktorom prehlásila, že mu titulom predaja tohto bytu prevedie na účet sumu 44.000,- eur. Na účte žalobkyni sa teda nachádzali peňažné prostriedky, ktoré nepatrili žalobkyni, ale ktoré patrili konateľovi žalovaného. Súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s jeho procesnou obranou a znemožnil mu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Na uvedených odvolacích dôvodoch nič nemení ani zistenie súdu prvej inštancie, že žalobkyňa bola jediným majiteľom účtu, z ktorého boli predmetné peňažné plnenia na účet žalovaného poukázané. Súd totiž z tohto zistenia vyvodil nesprávny záver, podľa ktorého vlastníctvo k účtu znamená aj vlastníctvo majiteľa účtu k všetkým peňažným prostriedkom, ktoré sa na účte nachádzajú. Tu je však potrebné odlíšiť právny vzťah majiteľa účtu k banke, ktorá mu účet zriadila, od právneho titulu (dôvodu), na základe ktorého boli peňažné prostriedky na účet majiteľa vložené. Vlastníctvo majiteľa bežného účtu k peňažným prostriedkom, ktoré boli na účet vložené, žiadnym spôsobom neupravujú súdom prvej inštancie citované ustanovenia Obchodného zákonníka. Súd tiež žiadnym spôsobom nevysvetlil, aká je súvislosť medzi tvrdenou zámenou pojmov žalovaný ako právnický subjekt LACKI, s.r.o. s osobou konateľa a spoločníka žalovaného. Poukázal na to, že nie je právne vylúčené, aby jeden subjekt poskytol plnenie druhému subjektu a týmto plnením plnil svoj záväzok voči tretiemu subjektu. Naopak, ide o konštrukciu plnenia, ktorá je právom predvídaná a výslovne upravená v § 535 a nasl. Občianskeho zákonníka (poukážka).

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 8Csp/101/2020 je zaplatenie 21.500 eur s prísl., pričom žalobkyňa svoj nárok odvodzovala od poskytnutej pôžičky žalovanému.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobkyni bol proti žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

7. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

11. Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

12. Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

13. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

14. Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú. Základné právo na súdnu ochranu teda nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochrana základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

15. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. Mája 1997, *Recueil III/1997*).

16. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997; *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

18. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

19. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

20. Posúdenie, či medzi stranami vznikol záväzkovo-právny vzťah na základe uzavretej zmluvy, záviselo od naplnenia znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy - v danom prípade ustanovení § 657 Občianskeho zákonníka, najmä čo do preukázania zákonom predpokladaných náležitostí na vznik zmluvy (záväzkovo-právneho vzťahu). Ak sa teda žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplata zmluvnej sumy a tvrdila, že túto sumu poskytla žalovanému titulom uzavretej zmluvy o pôžičke, spočívalo na nej dôkazné bremeno o tomto tvrdení. Rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré konkrétne musí strana preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, teda právny predpis, ktorý je na sporný vzťah aplikovaný. Odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena.

21. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nedostatočne potvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany.

22. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

23. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňaží). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25 Cdo 98/2000, sp.zn. 25 Cdo 695/2003, 25 Cdo 696/2003).

24. Pre určenie rozsahu dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena, je potrebné vychádzať z hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný právny pomer strán (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. septembra 2010, sp.zn. 3 M Cdo 6/2010). Pokiaľ teda žalobkyňa tvrdila, že žalovanému poskytla pôžičku 21.500 eur, bola povinná preukázať, že pôžička vznikla, že na jej základe prevzal žalovaný peňažné plnenie a poskytnutú pôžičku nevrátil.

25. Odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie, že v danom prípade bolo vykonaným dokazovaním preukázané dočasné poskytnutie finančných prostriedkov žalovanému bez dojednania času ich vrátenia, pričom žalovaný tieto prostriedky žalobkyni na základe jej písomnej výzvy nevrátil.

26. Obranu žalovaného, že malo ísť o plnenie žalobkyne titulom vyporiadania vzťahu medzi ňou a Ladislavom Sabom – konateľom a spoločníkom žalovaného, súd nepovažoval za hodnovernú, nakoľko pôžička bola poskytnutá žalovanému na jeho účet, teda na podnikateľský účet právnickej osoby a bola teda zahrnutá do účtovníctva žalovaného. Pokiaľ by sa malo jednať o peňažné prostriedky patriace Ladislavovi Sabovi, boli by poskytnuté priamo jemu, a nie na podnikateľský účet žalovaného. Závazkovo-právne vzťahy medzi žalobkyňou a Ladislavom Sabom neboli predmetom tohto sporu a vzhľadom na rozdielnosť subjektov (žalobkyňa – žalovaný, žalobkyňa – Ladislav Sabo) nemohli byť ani predmetom započítania – obrana žalovaného v odpore.

27. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie v spore úspešnej žalobkyni priznal podľa § 255 ods. 1 CSP proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, postupom podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).